

בש"פ 5764/19 - אביחי עמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5764/19

לפני:

כבוד השופט י' עמית

העורר:

אביחי עמר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בתיק עמ"ת 7006-09-19 שניתנה ביום
4.9.2019 על ידי כבוד השופט י' דנינו

בשם העורר:

עו"ד אייל לביא

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' דנינו) מיום 4.9.2019 בעמ"ת 7006-09-19, בגדרה התקבל ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום באילת (כב' השופטת ל' אדלשטיין) מיום 2.9.2019.

2. ביום 21.8.2019 הוגש נגד המבקש ושני נאשמים נוספים כתב אישום, המייחס למבקש עבירות של סחר בסמים, החזקה בסמים לצריכה עצמית והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיפים 13 בצירוף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה), סעיפים 7(א) בצירוף 7(ג) לפקודה, וסעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). על פי כתב האישום, אחד הנאשמים האחרים מכר סמים לסוכן משטרתי סמוי בביתו של המבקש. באותה הזדמנות, המבקש הציע לסוכן לקנות ממנו סם מסוג קנבוס, ומשנעתר הסוכן, מכר לו המבקש 14.36 גרם מהסם בעבור תמורה כספית. בנוסף, חיפוש שנערך בדירתו של המבקש נמצאו 11.5016 גרם קנאבוס לצריכתו העצמית, ונטען כי הוא ניסה להוריד את הסמים באסלה כדי לסכל את החיפוש המשטרתי.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש ושל יתר הנאשמים עד תום ההליכים בעילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) ולאור המסוכנות הנשקפת מהם לביטחון הציבור בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. בית משפט השלום קבע כי חרף קיומן של ראיות לכאורה, "מקרה זה נופל בגדר החריגים שבהם ניתן לשחרר את המבקש כבר עתה ללא קבלת תסקיר, כאשר התסקיר יוזמן ויימסר בהמשך", והורה על שחרורו למעצר בית מלא בתנאים מגבילים שנקבעו.

3. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר. בית משפט קמא עמד על כך שבעבירות סמים ישנה חזקת מסוכנות סטטוטורית, כמו גם פסיקה המורה כי יש לעצור נאשמים בעבירות אלו עד תום ההליכים נגדם אלא בנסיבות מיוחדות. נקבע כי ההחלטה בדבר שחרורו של המבקש לחלופת מעצר צריכה להתקבל בהתבסס על העמדה המקצועית של שירות המבחן. על כן, בית המשפט הורה על עריכת תסקיר ביחס למסוכנות של המבקש ולחלופות המוצעות, וכן הורה על המשך מעצרו עד להחלטה אחרת.

4. מכאן בקשת רשות הערר שלפניי, בה טען המבקש כי עניינו מעורר שאלה משפטיות עקרוניות הנוגעות לסמכות של בית המשפט הדין בהליך המעצר להתרשם בעצמו מחלופת המעצר מקום בו ישנה עילת מעצר סטטוטורית; כי נסיבותיו האישיות מצדיקות את שחרורו לחלופת מעצר; וכי היה על בית משפט קמא להידרש לטענותיו בדבר אכיפה בררנית.

5. דין הבקשה להידחות. כידוע, הרשות לערור ניתנת רק במקרים מיוחדים המעוררים שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (17.4.2011); בש"פ 5702/11 צופי נ' מדינת ישראל (8.8.2011); בש"פ 54707/11 אגבריה נ' מדינת ישראל (8.8.2008)). לשאלה ה"עקרונית" שהמבקש העלה, נתתי זה מכבר את דעתי במספר החלטות (ראו בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015); בש"פ 478/12 אלאעס נ' מדינת ישראל (23.1.2012)).

בעניינינו, ההחלטה לדחות את בחינת החלופה עד לאחר קבלת תסקיר נשענה על מידת מעורבותו של המבקש בפרשה ועל האפשרות שעיסוקו בסמים הינו משמעותי. מדובר בהכרעה הנטועה כל כולה בנסיבות המקרה הקונקרטי ואין לה "השלכות רוחב" המצדיקות מתן רשות לערור. יתרה מכך, אף אם נסיבותיו האישיות של המבקש עשויות היו להצדיק שחרור לחלופת מעצר כבר כעת, כפי שקבע בית משפט השלום, החלטתו של בית משפט קמא אינה מעוררת קושי עקרוני המצדיק את התערבותנו. לא ראיתי ממש גם בטענותיו של המבקש בדבר אכיפה בררנית. ראשית, צדק בית משפט קמא בקבעו כי, ככלל, השלב הדיוני המתאים להעלאת טענות מסוג זה הינו במסגרת התיק העיקרי (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.2012); בש"פ 4068/15 מלכה נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). ומכל מקום, הטענות בעניין זה נטענו בעלמא וכלל לא ברור מהן מהי ההפליה הנטענת. המבקש לא צלח אפוא את המשוכה הראשונה לפיה עליו להוכיח שההבחנה בינו לבין מעורבים אחרים בפרשה היא שרירותית ונטולת הצדקה.

אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ט (9.9.2019).

עמוד 2

ש ו פ ט
